

overskue. Jeg haaber, at ret mange ville følge os i denne Tilkendegivelse af, at vi betragte dette Forslag for at være af en saa fundamental Betydning, at det bør have sin Plads i Grundloven. Dermed være Ændringsforslaget og Underændringsforslaget anbefalede ogsaa fra vor Side.

Ellinger: Ved denne Sags første Behandling udtalte det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) der talte som Ordfører for Flertallet, at det foreliggende Forslag var saa simpelt og saa overskueligt, at der for saa vidt ikke var den ringeste Anledning til at lade Sagen gaa i Udvalg, men at han for sit Vedkommende ikke vilde modsætte sig en Udvalgsbehandling, og naar han ikke vilde det, laa det i, at Medlemmerne maaske kunde ønske at vide, hvorledes Ministeriet tænkte sig disse 132 Kredse fordelte udover Landet, og det vilde saa blive en Forhandling, sagde det ærede Medlem, ikke med Konseilspræsidenten, men med Indenrigsministeren. Det var meget letsindige Ord. Flertallet har jo ombyttet Regeringsforslaget med et helt andet. Udvalget har vel fra Indenrigsministeren modtaget en Skrivelse, som følger med Betænkningen, men Udvalget har forhandlet netop ikke med Indenrigsministeren, men derimod med Konseilspræsidenten.

Regeringsforslaget var iøvrigt, som det ærede Medlem meget rigtig sagde, simpelt og overskueligt, og det faldt i kort Udtryksmaade for saa vidt ganske sammen med den Maade, hvorpaa Grundloven i øvrigt er affattet. Det kan man just ikke sige om det Misfoster, som Flertallet her stiller Forslag om at faa vedtaget. Flertallets Forslag er et søgte Kompromisforslag, uklart og ulogisk, og har alle et Kompromisforslags Fejl uden at have synderlig mange af dets gode Sider. Det er tilmed affattet paa et saa slet Dansk, at det maa forandres, før det sendes her fra op i Landstinget, vi kunne ikke sende det af Sted i denne Affattelse. En Sætning som denne: „Valgene foregaa i Valgkredse, der fordeles med omtrent samme Størrelse paa Grundlag af Indbyggerantal... osv.“, faar en til at mindes Ulysses's Ord til sin tro Tjener Chilian: det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog.

Lad os begynde med den første Bestemmelse, den gaar ud paa, at Tallet af Folketingets Medlemmer skal være mindst 124 og højst 132. Det er en Indrømmelse fra Flertallet til det forhandlende Venstre.

Det forhandlende Venstre ønsker højst 120 eller 122, Flertallet har bøjet sig ned til 124, og det forhandlende Venstre fortjener formodentlig heller ikke, at man strækker sig videre. Efter nogen Famlen frem og tilbage er Flertallet kommet paa det rene med, at Meningen med dets Forslag er, at vi skulle begynde med 124 Medlemmer, og saa tænker man sig den Mulighed, at man hvert tiende Aar kan revidere Valgloven og saaledes efterhaanden bøde der, hvor de værste Misforhold ere komne frem ved en Forøgelse af Kredsene, men udover 132 maa man ingen Sinde komme. Hertil maa man nu straks sige: hvad i al Verden kommer det os ved, hvor højt de skulle gaa om 20, maaske 30, maaske 40 Aar? Hvis man til den Tid er naaet til et Maksimum paa 132, hvorfor skulle de saa, hvis de ønske at gaa en Kreds eller to højere op til den Tid, være tvungne til at gaa til en Grundlovsforandring for at faa denne Tilladelse? Der er jo ingen Mening i, at man ved en Valglov glat væk kan gaa op fra 131 til 132 Kredse, men naar man skal gaa fra 132 til 133 Kredse, skal man til en Grundlovsforandring. Hvad kan Grunden være dertil? Udelukkende den, at saaledes behager det nu os i 1906 at bestemme det for vore Efterkommere, alene fordi Ministeriet — jeg kan sige rent tilfældigt, det har vist sig at være rent tilfældigt — har nævnt Tallet 132, og Venstrereformpartiet har givet Tallet 132 Plads i sit Manifest. Alene af den Grund er dette Tal 132 nu blevet saa helligt, at dette Tal, som vi ikke selv have Brug for i Øjeblikket, skal bruges til at danne en Skranke for, at man en Gang om mange Aar kan foretage en Udvidelse af Folketingets Medlemsantal paa lignende Maade, som man har foretaget den lige til dette Tidspunkt. Det er jo en ganske urimelig Bestemmelse. Hvis i øvrigt Grundlaget for Valgmaaden var tilfredsstillende, var der jo intet naturlige end at sætte i Grundloven, at Medlemstallet skal være 124, forøget med et saadant Antal, som Valgloven efterhaanden nærmere maatte bestemme.

Vi gaa saa videre. Det slaas saa fast i et som sagt ikke videre mønsterværdigt dansk Sprog, at Valgkredsene skulle omfatte omtrent lige mange Indbyggere, idet der dog skal tages Hensyn til Vælgertallet og Befolkningsstætheden. Betænkningen er jo ledsaget af en Skrivelse fra Indenrigsministeriet med et Udkast til, hvorledes Fordelingen da skulde foregaa af de 131 Kredse, og da vi ikke have faaet noget senere officielt om, hvorledes de 123 Kredse